

βικίη, περσικὴν καὶ τουρκικὴν γραφήν, (kalem). Κατὰ τινὰ ἑτυμολογίαν παράγεται ἐκ τῆς ἐλληνικῆς λέξεως: κάλαμος. Μηδὲ καλέμι οὐλεμὰ τὸ ντέρτι μου δὲ γράφει.

καλεμκιαρί, τὸ=(Θρ.), μανδήλιον στολισμένον μὲ χρώματα ὡς γυναικεῖος κεφαλόδεσμος, (kalem-kârî). Τῆς χήρας τὸ καλεμκερί τὸ ντέρτι μου δὲ γράφει (δημ. τραγ.).

—καλές, ὁ=φρούριον, ὀχύρωμα, (kale).

καλινκαφὰς ἢ καλινκαφαλῆς, ὁ=(Θρ.), χονδροκέφαλος, (kalın-kafalî). Ἄς (ἄφησε) τὸν καλινκαφαλή.

καλιοντζῆς, ὁ=ναύτης τυφεκιοφόρος πολεμικοῦ πλοίου, (kalionci).

—καλκάνι ἢ καλκάν', τὸ=ἀσπίς, γλῶσσα, ῥόμβος (ψάρι), (kalkan). Καλκάνι καὶ βρωμα στὰ πόδια. Γεμάτος καλκάν'. Οἶκ.

καλμπούρι, τὸ=(Θρ.), μηχανοκίνητον κόσκινον μύλου, (kalbur).

—καλντιρίμι ἢ καλντιρίμ', τὸ=λιθόστρωτον, (kaldırım). Οἶκ.

καλτιρίμπασι, τὸ=(Θρ. Η.), ἀρχὴ λιθοστρώτου, (kaldırım başı).

—καλντιριμτζῆς, ὁ=κατασκευαστῆς λιθοστρώτου ἢ ἀνεργος, πλάνης (ὡς περιφερόμενος ἀσκόπως εἰς τὰ καλντιρίμια), (kaldırımci). Καλντιριμτζοῦ=γυνὴ περιφερομένη εἰς τὰ καλντιρίμια δι' ἀγοραῖον ἔρωτα, πόρνη.

—καλούπι ἢ καλούπ', τὸ=σχῆμα, τύπος, σχέδιον, (kalıp). Οἶκ.

—καλουπιάζω=τοποθετῶ ἀντικείμενον εἰς σύνεργον διὰ νὰ λάβῃ ὄρισμένον σχῆμα, (kalıplamak).

—καλουπτῆς, ὁ=κατασηματάρχης, ὁ ἐπαγγελλόμενος τὴν κατὰ τὴν προηγουμένην λέξιν ἐργασίαν, (kalırcı).

—καλπαζάνης ἢ καλπαζάν', ὁ=κιβδηλοποιός, ἐπιτήδειος, δόλιος,

ψευδολόγος, (kalpazan erif). Οἶκ.

καλπαζανιά, ἢ ἢ καλπαζανίκι, τὸ=(Θρ.Κ.Π.), κιβδηλοποιία, δολιότης, ψευδολογία, (kalpazanlık).

—καλπάκι ἢ καλπάκ', τὸ=στρογγύλον κάλυμμα κεφαλῆς, σκοῦφος, (kalpak). Πέταξε τὸ καλπάκι του στὸν ἀγέρο. Φοροῦσε καλπάκι.

καλπακτσῆς, ὁ=(Θρ. Π.), κατασκευαστῆς τοῦ εἰς τὴν προηγουμένην λέξιν ἀναφερομένου καλύμματος, (kalpakçı).

—κάλπης ἢ κάλπ'ς-ισσα-ικο ἢ κάλπικος=ψευδής, κίβδηλος, πλαστός, ὀκνηρός. Κατὰ τὴν τουρκικὴν ἔννοιαν καὶ θρασυδειλος, (kalp). Οἶκ.

καλπουζάνης, ὁ=βλ. τὴν λέξιν: καλπαζάνης, Ἄπομν. Μακρουγιάννη.

—καλτάκω ἢ καλτάκα, ἢ=γυνὴ κακῆς διαγωγῆς, ἄτιμος, (kaltak).

καλτάκι, τὸ=(Θρ.Π. ακΜ.), σέλλα, ἀστράβη=ξύλινον τόξον τοῦ ἐπιπίου τῆς σέλλας, (kaltak). Οἶκ.

καλτσάς, ὁ=(ακΜ.), βλ. τὴν λέξιν: ἀλτσάς. Ἐβαλες καλτσάδες στὰ παπούτσια σου;

καλτσίνι ἢ καλτσούνι, τὸ=περικνημῆς (κάλτσα) ἀπὸ πύλημα ἢ χονδρὸν ὕφασμα, ὄχι πλεκτή, (kalçin).

—κάλφας, ὁ=ἀρχιτέκτων, ἀρχιμάστορος, (kalfa). Οἶκ.

—κάμα, ἢ=ἀκινάκης (μάχαιρα ἔχουσα δύο κόψεις), (kama). Πῆρε τὴν κάμα τ' καὶ τὴν ἔμπηξε στὴν πλάτη τ'. Οἶκ.

καμπάδικος-ικη-ικο=(Θρ.Π. ακΜ.) χονδρός, χονδροειδής, μὴ πεπιεσμένος, εὐμεγέθης, ἀλλ' ἑλαφρός, (kaba).

καμπαέτι ἢ καμπαέτ', τὸ=(Θρ.Π.), ἀμάρτημα, πταῖσμα, (kaba hat). Γοῦλ' ἔχνα καμπαέτια=ὄλοι ἔχουν καμπαέτια. Οἶκ.

καμπαετλῆς, ὁ=(Θρ.Κ.Π.), ἀμαρτωλός, πταίστης, (kaba hatlı).

καμπάκα, ἢ=(Θρ.), κολοκύθα, ἄωρος καρπός, πταίστης, (kabak).

καμπάντης, ὁ=(Θρ.Κ.Π. ακΜ.), ἀλαζὼν (παλικαρῶς), ὑπερήφανος ὡς τάχα γενναῖος, (kabadayi).

καμπανταίλικι ἢ καμπανταίλιζ' τὸ=(Θρ.Κ.Π. ακΜ.), ἢ ἰδιότης τοῦ προηγουμένου ἐπιθέτου, (kabadayılık).

καμπαρντίζω=(Θρ.Κ. ακΜ.), φουσκῶω, ὑπερηφανεύομαι, ἀπαύνω, (ἐνεργητ. ἢ μέσον ῥῆμα), (kabarlamak). Βλ. καὶ τὴν λέξιν: γκαμπαρντίζω. Τί καμπαρντίζεις βροέ!

καμπαχάτι ἢ καμπαχάτ', τὸ=βλ. τὴν λέξιν: καμπαέτι.

καμπούλι, τὸ=παραδοχὴ, (κατὰ συνεκδοχὴν σημαίνει: συμφωνία) (kabul). Ἄπομν. Μακρουγιάννη, πολλ.

—καμπούρα, ἢ=ὕβρος, (kambur). Οἶκ.

—καμπούρης ἢ καμπούρ'ς, =κυφός, (kambur). Οἶκ.

—καμτσίκι ἢ καμτσίκ', τὸ=μαστίγιον, (kamçı) Οἶκ.

καναάτ', τὸ=(Θρ.Π.), ἀντάρχεια, (kanaat). Οἶκ.

κανάπι. τὸ=(ακΜ.), βλ. τὴν λέξιν: κηνάπι. Ἐτυμολογία ἀπὸ τὴν ἑλλ. λέξιν: τὸ κνάβι.

κανάτα, ἢ ἢ κανάτι, τὸ=(Θρ.Κ.Π. ακΜ.), παραθυρόφυλλον, μικρὸν πῆλινον δοχεῖον, χαλκοῦν κασιτερωμένον σκεῦος (kanat=ἰταλ. λέξις). Διὰ τοὺς Τούρκους σημαίνει ἐπίσης: πτέρυξ, ὄχετος, ἀγωγός.

κανατάς, ὁ=ὁ κατασκευαστῆς ἢ πωλητῆς κανατίων, (kanatçı).

κανεύω=(Π.), πείθομαι, (kanmak).

κανόνι, τὸ=τριγωνικὸν μουσικὸν ὄργανον ἔγχορδον, ὑπάξιωματικὸς τῆς στρατιωτικῆς ἀστυνομίας (kanun, ἀπὸ τὴν ἑλλην. λέξιν κανών). Διὰ τοὺς Τούρκους ἐπί-

σης σημαίνει νόμος, καταστατικόν, ὅπως kanun esasi=σύνταγμα, μετονομασθὲν ὁμῶς ἐπὶ τοῦ κερμαλικοῦ καθεστώτος: anayasa.

—κανταίφι, τὸ=εἶδος γλυκίσματος ἐκ ζυμαρικοῦ διαμορφωμένον εἰς νῆμα ἢ εἰς σχῆμα ἄστου, (kadayif, tel kadayif ἢ ekmek kadayif).

—καντάρι ἢ καντάρ', τὸ=ζυγαριὰ ἢ βάρος 44 ὀκάδων (kantar). Οἶκ.

κανταργιές, ὁ=(Θρ. ακΜ.), τὸ δικαίωμα τοῦ ζυγιστοῦ, (kantariye).

—κανταρτζῆς, ὁ=ζυγιστής, (kantarcı). Οἶκ.

καντέμι ἢ καντέμ', τὸ=(Θρ.), κελὸς οἰωνός, κελὸν πόδι (kadem).

καντεμλίδικος-ικη-ικο=(Θρ.Κ.Π.), εὐοίωνος, φέρων εὐτυχίαν, (kademli).

κάντζα, ἢ=(Θρ.Π.), ἀγκιστρον, ἀρπάγη, κοράκιον (γάντζος), (kanca).

καντζίκης, ὁ=(Κρ. καὶ ἀλλαχοῦ), ἀπιστος, μὴ τηρῶν τὸν λόγον. Κυριολεκτικῶς: Θηλυκὸν ὄνον ἢ σκύλον ἢ προδότης, (kançik).

—καντής, ὁ=δικαστῆς τῶν ἄλλοτε ἐν Τουρκίᾳ ἱεροδικείων, (kadı). Κυριολεκτικῶς σημαίνει: Ἐκτελεστής.

καντίζω=(Θρ. Π.), πείθομαι, πίνω ἕως ὅτου χάσω τὴν δίψαν, χορταίνω, ἱκανοποιοῦμαι, (kanmak).

καντίνα (πρόφ. kadına), ἢ=(Θρ. Κ.), κυρία, οἰκοκυρά, ἀξιοσέβαστος γυνή, (kadın).

καντιρντίζω=(Θρ.Κ.), πείθω, (kandırmak).

—καντιφές, ὁ=βελούδον (kadife).

καντουρευώ=(Π.), ξεγελῶ, βλ. τὴν λέξιν: καντιρντίζω.

καούκι, τὸ=βλ. τὴν λέξιν: καβούκι.

καούνι, τὸ=βλ. τὴν λέξιν: καβούνι.